

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 193/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 28 grudnia 2023 roku sygn. akt II K 57/23			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>I. Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku tj.:</p> <p>a) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci:</p> <p>- zeznań świadka M. S. (Komornika) uznanych przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Sąd za spójne, konsekwentne, podczas gdy świadek ten nie potrafił jednoznacznie wyjaśnić istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności takich jak dopisanie zajęcia pojazdu M. (...) do protokołu zakończonej egzekucji, która upadła w chwili jej umorzenia, której czynności zajęcia powinny być uchylone, braku rozstrzygnięcia o właściwości komorniczej pomimo zajęcia pojazdu przez innych komorników, podjęcia czynności zmierzających do licytacji pomimo wiedzy o istniejących na pojeździe zabezpieczeniach, toczących się egzekucjach należności publicznoprawnych i wiedzy o braku możliwości zaspokojenia wierzycieli w toku egzekucji GKm 187/19 z przeprowadzanej licytacji pojazdu,

- wyjaśnień oskarżonej uznanych za niewiarygodne w zakresie twierdzeń, że A. K. nie towarzyszył zamiar

ukrycia składnika majątkowego oraz pokrzywdzenia wierzycieli, podczas gdy wyjaśnienia te znajdują w całości potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym,

- dokumentu urzędowego - zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. z dnia 11 września 2023 r., z którego jednoznacznie wynika, że w chwili licytacji toczyło się przeciwko oskarżonej postępowanie egzekucyjne dotyczące należności publicznoprawnych, zabezpieczonych zastawami, korzystających z pierwszeństwa zaspokojenia, na kwotę nie mniejszą niż 56.514,39 zł, brak było możliwości zaspokojenia wierzycieli w toku w egzekucji GKm 187/19 z przeprowadzanej licytacji pojazdu,

II. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku poprzez:

a) błędne uznanie, że oskarżona w dniu 29 września 2022 roku w B. woj. (...) działała w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia V Wydział Gospodarczy z dnia 29 maja 2019 roku wydanego w sprawie o sygn. akt V GNc 623/16/S udaremniała zaspokojenie swoich wierzycieli M. O. oraz T. B. w ten sposób, że będąc obowiązana jako dozorca zajętych ruchomości w toku postępowania komorniczego sygn. GKm 187/19 prowadzonego przez M. S. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bełchatowie wykazanych w protokole zajęcia ruchomości z dnia 1 czerwca 2021 roku, ukryła je uniemożliwiając przeprowadzenie licytacji, czym działała na szkodę M. O. oraz T. B. i tym samym wypełniła znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., podczas gdy analiza zebranego w sprawie

materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że A. K. w/w czynu się nie dopuściła albowiem wobec istniejących zadłużeń mających pierwszeństwo zaspokojenia przed wierzytelnościami M. O. i T. B. nie doszłoby do zaspokojenia wierzycieli w egzekucji GKm 187/19 z przeprowadzanej licytacji, a zatem nie nastąpił skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli, co powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonej od zarzucanego czynu,

b) błędne ustalenie, że na licytację w dniu 29 września 2022 r. stawilo się dwóch licytantów tj. K. L. (1) i K. L. (2), co dawało realną możliwość uzyskania wyższej kwoty z licytacji i szansę zaspokojenia wierzycieli, podczas gdy w/w osoby były spokrewnione, K. L. (2) to córka K. L. (1) i osoby te były jedynie zainteresowane

ważnością licytacji oraz licytowaniem pojazdu za jak najniższą kwotę, która nie wystarczyłaby na zaspokojenie wierzycieli w egzekucji GKm 187/19 a zatem nie nastąpił skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli,

c) błędne uznanie, że ewentualna licytacja wywarłaby pozytywny wpływ na sytuację wierzycieli w postępowaniu egzekucyjnym GKm 187/19 ponieważ zmniejszyłaby się liczba wierzycieli oczekujących w kolejce na zaspokojenie, co daje możliwość przypisania sprawstwa oskarżonej, podczas gdy okoliczność ta nie ma żadnego wpływu na przypisanie odpowiedzialności oskarżonej albowiem ze względu na istniejące zadłużenie, pierwszeństwo w zaspokajaniu wierzycieli, M. O. i T. B. nie zostaliby zaspokojeni z kwoty uzyskanej z licytacji

	w żadnej części, brak licytacji nie miał żadnego realnego wpływu na sytuację w/w wierzycieli.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ponieważ przytoczone zarzuty apelacyjne pozostają ze sobą w ścisłym powiązaniu i zmierzają do wykazania, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującego uznaniem, iż oskarżona wypełniła swoim zachowaniem znamiona zarzucanego jej przestępstwa, zostaną one omówione łącznie.</p> <p>W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutu błędnej oceny zeznań świadka M. S.. Nie można w tym zakresie zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy dokonał wadliwej ich oceny, z punktu widzenia treści art. 7 k.p.k. Mieć przecież trzeba na uwadze, iż ww.</p>			

świadek, sprawując funkcję komornika sądowego, prowadzi wiele egzekucji i zrozumiiałym jest, że może nie pamiętać wszystkich szczegółów, dotyczących konkretnej kwestii, zwłaszcza, że od zaistnienia rozpatrywanych tu zdarzeń upłynął już pewien okres czasu. W toku przesłuchania przed Sądem Rejonowym świadek nie wykluczała zresztą zaistnienia okoliczności, o które była dopytywana przez obronę. Inną rzeczą natomiast jest, czy wszystkie dokonane przez komornika czynności w toku egzekucji GKm 87/19 odpowiadały w pełni obowiązującym przepisom. Obrona podnosi tu wątpliwą dopuszczalność zajęcia pojazdu M. (...), poprzez „dopisanie” tego przedmiotu do protokołu już zakończonej egzekucji, zignorowanie przez komornika faktu zbiegu różnych egzekucji, czy też pominięcie podnoszonej przez dłużniczkę

okoliczności, że mający zostać zlicytowany samochód stanowi mienie wyłączone spod egzekucji. Jednakże dłużnikowi, zgodnie z treścią art. 767 § 1 k.p.c. przysługuje skarga na czynności komornika, którą rozpoznaje właściwy Sąd Rejonowy. Skarga taka ma charakter nielimitowany i dłużnik może z tego uprawnienia skorzystać każdorazowo, gdy uzna, że działalność komornika w toku postępowania jest wadliwa. Należy dodać, że do uznania wadliwości czynności komornika nie jest konieczne ustalenie, że komornik świadomie naruszył przepisy prawne, wystarczy stwierdzenie obiektywnej nieprawidłowości tej czynności. Ustawodawca nie określił również zamkniętego katalogu czynności (lub ich zaniechania) komornika, co do których przysługuje ten środek zaskarżenia. Tymczasem oskarżona w toku niniejszego

postępowania egzekucyjnego, tego rodzaju środka zaskarżenia nie wносиła. Przyjąć zatem należy, że w toku postępowania egzekucyjnego prawidłowość zajęcia pojazdu i dopuszczalność jego zbycia w drodze licytacji, nie była przez oskarżoną zakwestionowana.

Sąd Rejonowy dokonał natomiast nadmiernie spłyconej oceny wyjaśnień oskarżonej, która to (wnosząc z zapisów uzasadnienia zaskarżonego wyroku), nie odnosi się do całości twierdzeń oskarżonej, ocenianych w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Oskarżona przedstawiła bowiem szeroko motywy swojego postępowania. Nie zaprzeczyła, że nie dostarczyła pojazdu na wyznaczony termin licytacji, wskazując jednak, jakie miała ku temu powody. Samochód dostawczy, jak wyjaśniła, był jej niezbędny do kontynuowania

działalności gospodarczej, co pozwalało sukcesywnie spłacać wierzycieli. Wiedzieli o tym komornicy i stan taki tolerowali, zwłaszcza, że oskarżona rzeczywiście dokonywała częściowych wpłat z tytułu posiadanego zadłużenia. Nie ma podstaw, by negować szczerą wyjaśnień oskarżonej, także i co do jej zamierzeń spłacenia w przyszłości swoich wierzycieli w osobach M. O. oraz T. B.. Jednakowoż kwestia, czy oskarżona złożyła wiarygodne, czy też niewiarygodne depozycje, nie ma w gruncie rzeczy większego znaczenia dla uznania, czy dopuściła się ona popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Czyn polegający na udaremnieniu egzekucji od dawien dawna był ścigany jako przestępstwo. Art. 258 k.k. z 1969 roku stanowił, że kto w celu udaremnienia

wykonania
orzeczenia sądu
lub innego organu
państwowego
usuwa, ukrywa,
zbywa lub obciąża
albo uszkadza
mienie zajęte lub
zagrożone zajęciem,
podlega karze
pozbawienia
wolności do lat 2,
ograniczenia
wolności albo
grzywny. Jednakże
w obecnie
obowiązującym
kodeksie karnym
z 1997 roku
wprowadzono
przepis art. 300 § 2
k.k., który różni się
od cyt. wyżej art. 258
d.k.k. Podczas kiedy
poprzedni przepis
przewidywał, że
przestępstwem jest
czyn, którego celem
jest udaremnienie
wykonania
orzeczenia przez
usuwanie,
ukrywanie,
zbywanie lub
obciążanie albo
uszkadzanie mienia
zajętego lub
zagrożonego
zajęciem, to przepis
art. 300 §
2 k.k. wymaga
jeszcze **skutku w
postaci udaremnienia
lub uszczuplenia
zaspokojenia
swojego
wierzyciela**”.

Samo tylko
dopuszczenie przez
dłużnika do

usunięcia, zbycia,
zniszczenia,
rzeczywistego lub
pozornego
obciążenia albo
uszkodzenia mienia
zajętego lub
zagrożonego
zajęciem dłużnika,
nie wypełnia jeszcze
znamion
przestępstwa
określonego w art.
300 § 2 k.k.
Wolą ustawodawcy,
kryminalizacja
zawężona została
tylko do tych postaci
udaremniania przez
dłużnika egzekucji,
które prowadzą do
skutku w postaci
udaremniania lub
uszczipienia
zaspokojenia
wierzyciela. Przez
udaremnienie
zaspokojenia
wierzyciela należy
rozumieć
uniemożliwienie
zaspokojenia jego
roszczenia w całości,
a przez uszczipienie
zaspokojenia
wierzyciela należy
natomiast rozumieć
uniemożliwienie
zaspokojenia jego
roszczenia w
jakiegokolwiek części,
ale nie w całości.
Warunkiem
odpowiedzialności
karnej z
omawianego tu
przepisu jest
ustalenie szczególnej
więzi między
zachowaniem się

dłużnika, a udaremnieniem lub uszczupleniem zaspokojenia swojego wierzyciela, pozwalającej na obiektywne przypisanie dłużnikowi tego skutku, w wyniku którego wierzyciel poniósł szkodę. Oznacza to, że jeżeli czyn dłużnika nie miał realnego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie doszło do popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Jest to pogląd powszechnie podzielany zarówno w bogatym w orzecznictwie, jak i w doktrynie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 4.11.2002 roku – III KK 283/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.10.1999 roku – II KKN 230/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.2.2002 roku – V KKN 83/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2019 roku – V KK 119/18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.06.2011

roku – IV KK 31/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia z 3.07.2007 roku - II KK 336/06; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30.10.2012 roku – II AKa 233/12; O. Górniok w: Kodeks karny, Komentarz, Gdańsk 2001, t. III, s. 264; J. Majewski w: Kodeks karny, Komentarz, Zakamycze 1999, t. 3, s. 392; J. Skorupka, Przepięstwo udaremniania egzekucji, PS 2001/11-12, s. 182).

W świetle powyższych rozważań należało zatem odpowiedzieć na kluczowe pytanie, czy uniemożliwienie przez oskarżoną przeprowadzenia licytacji w dniu 29 września 2022 roku, udaremniało lub uszczupliło zaspokojenie jej wierzycieli: M. O. i T. B., co do kwoty wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia V Wydział Gospodarczy z dnia 29 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt V GNc 623/16/S.

W tym zakresie należało podzielić twierdzenia apelacji, iż Sąd I instancji dokonał błędnego ustalenia, iż zarzucane aktem oskarżenia zachowanie oskarżonej doprowadziło do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia ww. wierzycieli.

Sąd meriti w pełni zasadnie ocenił, jako wiarygodne, dokumenty urzędowe zawarte w aktach sprawy komorniczej GKm 87/19 oraz dokument urzędowy w postaci zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. z dnia 11 września 2023 roku. Z dowodów tych Sąd Rejonowy wywiódł jednakże nieuprawnione wnioski, co do możliwości jakiegokolwiek zaspokojenia się M. O. i T. B., co do kwoty egzekwowanej w sprawie GKm 87/19, poprzez sprzedaż w dniu 29 września 2022 roku samochodu M. (...) o nr rej. (...). Nie ulega bowiem żadnym wątpliwości, że na

samochodzie tym
Naczelnik Urzędu
Skarbowego w B.
ustanowił zastaw
na rzecz Dyrektora
Zakładu
Ubezpieczeń
Społecznych Oddział
w T. dla
zabezpieczenia
nieuregulowanych
składek, **na kwotę
56.514,39 złotych**
(która i tak stanowiła
tylko należność
główną, bez
odsetek). Natomiast
wartość rynkowa
powyższego
samochodu była
niższa. Została ona
określona przez
rzecznawcę w
postępowaniu
egzekucyjnym (na
zlecenie komornika)
**na kwotę 55.800
złotych.** Mało tego,
Sąd Rejonowy
zupełnie zignorował
fakt, że wycena
rzecznawcy Nr
(...) (...), opiewająca
na powyższą kwotę,
pochodzi z
24.05.2019 roku, a
więc sprzed ponad
3 lat przed datą
planowanej przez
komornika licytacji.
Nie trzeba chyba
przekonywać, że
wartość rynkowa
samochodu, po
ponad 3 latach
dalszego
użytkowania, ulega
znaczącemu
zmniejszeniu.
Podobnie

oczywistym jest, że wiarygodność publicznoprawna, w dodatku zabezpieczona zastawem, ma **ustawowe pierwszeństwo zaspokojenia** przed innymi „zwykłymi” wiarygodnościami, np. wnioskującymi z prowadzenia działalności gospodarczej (art. 1025 § 1 pkt 5 k.p.c.).

Zupełnie nieprzekonywujące i dowolne są domniemania Sądu Rejonowego, że w trakcie nieodbytej licytacji, przedmiotowy pojazd mógłby uzyskać nie wiadomo, jak wysoką cenę. Nie znajduje to bowiem żadnego oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. O wartości rynkowej powyższego pojazdu była już mowa powyżej. Jego cena wywoławcza, była określona przez komornika na kwotę 27.900 złotych. Takiej kwoty zakupu należało się więc spodziewać, zwłaszcza, że do licytacji zgłosiły się wyłącznie dwie

blisko spokrewnione ze sobą osoby. W takim przypadku, po zaliczeniu kwoty zakupu na poczet nieopłaconych składek ZUS – owskich (z tytułu ustanowionego zastawu), wierzytelność M. O. i T. B. nie zostałyby zaspokojona nawet w części.

Błędnym było również rozumowanie Sądu meriti, iż oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 k.k., gdyż licytacja (gdyby doszła do skutku) wywarłaby pozytywny wpływ na sytuację wierzycieli w postępowaniu egzekucyjnym GKm 87/19, poprzez zmniejszenie się liczby wierzycieli oczekujących w kolejce na zaspokojenie. Tymczasem w świetle ustawowych znamion rozpatrywanego tu występku, tego rodzaju okoliczność jest prawnie irrelevantna. Jak już wyżej podnoszono, określone w art. 300 § 2 k.k. zachowanie dłużnika, mające na celu udaremnienie wykonania

orzeczenia sądu, sprowadza się do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela. Zwrot „udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela” wskazuje na użycie czasowników „udaremniać” i „uszczuplić” w trybie dokonanym. Wykładnia gramatyczna przemawia więc za uznaniem, że omawiany zwrot oznacza wymóg wypełnienia przez dłużnika, którego zamiarem jest udaremnienie wykonania orzeczenia sądu, w odniesieniu do zaspokojenia wierzyciela, znamion skutku wyrażonych w terminach „udaremnia” lub „uszczupla”. Do identycznego wniosku prowadzi wykładnia funkcjonalna. Ujęcie przepisu wskazuje na to, że zamiarem ustawodawcy nie było penalizowanie każdego „usuwania, ukrywania, zbywania, darowania...” składników majątku. Tego rodzaju wniosek uprawniony byłby jedynie wówczas, gdyby

z treści przepisu wynikało, że kryminalizacja obejmuje każdą wymienioną w przepisie czynność, jeżeli podjęta została w celu udaremnienia wykonania orzeczenia kompetentnego organu. Skoro przez udaremnienie zaspokojenia wierzyciela należy rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczenia w całości, a przez uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela należy rozumieć uniemożliwienie zaspokojenia jego roszczenia w jakiegokolwiek części, ale nie w całości, to chodzić tu musi o realne uniemożliwienie zaspokojenia choćby części roszczenia wierzyciela „tu i teraz”, a nie o ewentualne zdarzenia, mogące mieć miejsce w przyszłości. Gdyby ustawodawca chciał spenalizować również i zachowanie dłużnika, polegające na udaremnieniu poprawy sytuacji wierzyciela, to niewątpliwie dałby temu wyraz w brzmieniu przepisu.

Natomiast istniejące w treści art. 300 § 2 k.k. określenie znamion typu czynu wskazuje, że kryminalizacja zawężona została do tych tylko postaci udaremniania przez dłużnika egzekucji, które prowadzą do skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.10.1999 roku – II KKN 230/99; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30.10.2012 roku – II AKa 233/12).

Reasumując, należało uznać za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, w zakresie ustalenia znamienia: „udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela”. Zgadzać się twierdzeniami skarżącego, że wobec istniejących zadłużeń oskarżonej, mających pierwszeństwo zaspokojenia przed

wierzytelnościami
M. O. i T.
B. (w sprawie
egzekucyjnej GKm
87/19), i tak
nie doszłoby do
zaspokojenia z
przeprowadzanej
licytacji ww.
wierzycieli, a zatem
nie nastąpił skutek
w postaci
udaremnienia lub
uszczerplenia
zaspokojenia
wierzycieli. Musiało
to skutkować
zdekompletowaniem
znamion
ustawowych
przestępstwa z art.
300 § 2 k.k.
i uniewinnieniem
oskarżonej od
zarzucanego jej
czynu.

Wniosek

o zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonej od
zarzucanego czynu z
art. 300 § 2 k.k.
oraz o zasądzenie
od Skarbu Państwa
na rzecz oskarżonej
kosztów
ustanowienia
obrońcy z wyboru
za I instancję
oraz za instancję
odwoławczą, według
norm przepisanych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z powodów już wcześniej wskazanych, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej okazał się zasadny. O kosztach postępowania będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Całość zaskarżonego wyroku		
Zwięźle o powodach zmiany		
Uznając wniesioną apelację za zasadną i wobec braku możliwości uznania, iż oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżoną uniewinnił od zarzucanego czynu.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna,		

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2 -3</p>	<p>Zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 632a pkt 2 k.p.k. (a contrario) w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawach z oskarżenia publicznego należy zasądzić od Skarbu Państwa na jego rzecz poniesione przezeń wydatki. Ponieważ w sprawie zapadł wyrok uniewinniający, co do oskarżonej, która korzystała z pomocy obrońcy z wyboru, wniosek jej obrońcy o zasądzenie na rzecz oskarżonej poniesionych kosztów z tytułu ustanowienia obrońcy – jest oczywiście zasadny. Zwrot kosztów wynagrodzenia dla adwokata, w</p>	

	<p>wysokości stawki minimalnej (po 840 złotych za każdą instancję, plus 20 % za dodatkowe terminy rozprawy przed Sądem Rejonowym) został określony na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 i 4, § 15 ust. 1, § 16 § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 265 ze zm.).</p> <p>Wobec uniewinnienia oskarżonej, zgodnie z treścią art. 634 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu należało obciążyć Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Całość zaskarżonego wyroku.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana